

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.814 van 1 oktober 2002
in de zaak A. 101.866/VII-23.339.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat J. EVERAERTS,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Amerikalei 121

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 1 juli 1998 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 juli 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HOUBEN, die, loco advocaat J. EVERAERTS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 1 juli 1998 en verklaart zich vluchteling op 2 juli 1998. Deze asielprocedure wordt beëindigd met een bevestigende weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen op 22 april 1999;

1.2. Verzoekster dient op 3 februari 2000 een tweede asielaanvraag in. De Minister van Binnenlandse Zaken besliste op 28 juni 2000 tot weigering tot in overwegingname.

1.3. Op 19 december 2000 komt verzoekster België opnieuw binnen en verklaart zich een derde maal vluchteling op 25 januari 2001.

1.4. Op 25 januari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.5. Op 15 februari 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"Volgens haar opeenvolgende verklaringen zou betrokkene een Roma-zigeunerin afkomstig uit Novi Pazar, Servië, zijn. Zij diende in België een eerste asielaanvraag in op 2 juli 1998, waarvoor de Commissaris-generaal in beroep op 22 april 1999 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam. Betrokkene diende een tweede aanvraag in op 3 februari 2000. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 juni 2000 niet in overweging genomen (bijlage 13 quater). Betrokkene zou na haar tweede aanvraag naar Servië teruggekeerd zijn. Betrokkene zou er gepest en bedreigd zijn door onbekende Albanezen of Serviërs. In september 2000 zouden er 5 gemaskerde mannen naar betrokkenes woning gekomen zijn. Drie van de mannen zouden onmiddellijk de woning binnengetrokken zijn en zouden er geld van betrokkene geëist en haar geslagen hebben. Toen betrokkene zei dat ze geen geld had, zouden de mannen haar televisietoestel gestolen hebben. Betrokkene zou sedert

dit voorval de woning niet meer durven verlaten hebben en zou uiteindelijk besloten hebben om, samen met haar twee minderjarige kinderen, opnieuw naar België te komen. Betrokkene vroeg er op 25 januari 2001 een derde maal asiel aan.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene in haar opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij haar land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of alsnog zulk een vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Joegoslavië. Blijkens betrokkenes verklaringen zijn de feiten die aanleiding gaven tot haar vertrek naar België, namelijk de afpersing, slagen en diefstal, gepleegd uit louter financiële doeleinden. Betrokkene heeft in dit verband geen elementen aangehaald die aannemelijk maken dat bovengenoemde feiten zouden gepleegd zijn om politieke, religieuze, etnische of andere redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, of waaruit de betrokkenheid van de/een (lokale) overheid kan blijken. De genoemde feiten dienen dan ook veeleer als louter gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard te worden gekwalificeerd en kunnen bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de voornoemde Geneefse Conventie.

Aangezien uit betrokkenes opeenvolgende verklaringen duidelijk blijkt dat haar asielaanvraag manifest vreemd is aan de criteria van de Vluchtelingenconventie, acht de Commissaris-generaal het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 januari 2001.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.1.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

Aantasting van de rechten van verdediging: gebrek aan een beëdigde tolk.

De raadsman van verzoekster werd haar toegewezen door het Bureau voor Juridische Bijstand. De communicatie verloopt echter zeer moeizaam, aangezien verzoekster enkel 'Roma-Sintisch' en Servisch spreekt.

Verzoekster is niet bij machte om zich verstaanbaar te maken in het Nederlands, Frans, Engels of Duits. Gelet op het feit dat een 'Roma-Sintische'/Servische tolk niet ter beschikking was, was de raadsman van verzoekster enkel aangewezen op de onduidelijke verklaringen van verzoekster;

Aangezien het een van de fundamentele rechten uitmaakt van een minvermogende die is toegewezen aan een raadsman die zijn middelen moet kunnen ontwikkelen naar aanleiding van het verhaal van zijn cliënt, om bijstand te verkrijgen van een beëdigde tolk;

Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens in de zaak K. / OOSTENRIJK, waarin werd beslist dat eenieder recht heeft op kwalitatief behoorlijk tolkwerk in het kader van een procedure wat naar analogie kan toegepast worden op de onderhavige procedure, aangezien deze eveneens tot gevolg heeft dat iemand niet meer in het land waar hij zich op dat ogenblik bevindt, kan verblijven. (zie Hof Mensenrechten, 19 december 1989 (Kamasinski / Oostenrijk), Rev. Trim. D. H., 1991, 217, noot Calewaert, J.);

De rechten van verdediging zijn dan ook geschonden, bij gebrek aan een beëdigde tolk;

De voorbereiding en de uitwerking van de middelen verliepen dan ook uiterst moeilijk;

Verzoekster maakt dan ook voorbehoud voor de uitwerking van nadere middelen na tussenkomst van een 'Roma-Sintische'/Servische tolk;"

2.1.2. Overwegende dat het gebrek aan een beëdigde tolk tijdens de voorbereiding en de uitwerking van de middelen geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat, voor zover de rechten van verdediging in zulk een administratiefrechtelijke procedure reeds van toepassing zouden zijn, verzoekster nergens stelt dat haar rechten tijdens het verloop van de procedures voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal miskend zouden zijn; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van art. 1 A 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchteling

De bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal stelt ten onrechte dat verzoekster in haar verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij haar land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingen Conventie of alsnog zulke vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Joegoslavië.

Zo zou verzoekster 'geen elementen hebben aangehaald die aannemelijk zouden kunnen maken dat de mishandeling en de bedreigingen, mishandeling en diefstal gepleegd zouden zijn om politieke, religieuze, etnische of andere redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, of waaruit de betrokkenheid van de/een (lokale) overheid kan blijken'.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de gewelddaden en bedreigingen ten aanzien van verzoekster niet van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard waren.

Het weze duidelijk dat de militie haar huis is binnengedrongen omwille van haar afkomst.

Het handelen van dit soort milities berust op raciale gronden, daar ze verzoekster beschouwen als behorende tot een ander ras (in ruime zin) en het motief van hun wandaden juist daarin schuilt.

Het gedoogbeleid dat de (lokale) overheid voert inzake de bedreigingen tegen de Roma in het algemeen versterken de vrees voor verdere vervolgingen ten aanzien van verzoekster.

Feit is dat op het moment dat verzoekster ondervraagd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken, alles zeer snel moest verlopen. Verzoekster heeft naar best vermogen geantwoord op de vragen van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster meent toen onvoldoende te zijn aangespoord om een uitvoerig relaas te geven van de omstandigheden van de feiten.

Dat indien men een beslissing neemt tot weigering van verzoeker te erkennen als vluchteling, die beslissing in verhouding moet zijn met de gevolgen die dit kan meebrengen.

Dat om een asielaanvraag op een behoorlijke en zorgvuldige manier te kunnen beoordelen alle elementen moeten nagekeken worden om hierover een volledig en zorgvuldig gevormd oordeel te kunnen vormen.

Dat dit in casu volgens verzoekster niet behoorlijk gebeurd is. Dat immers de verzoekster van oordeel is dat bij haar ondervraging bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende duidelijk gemaakt is dat verzoekster zo gedetailleerd mogelijk een relaas van de feiten moest geven en duidelijkheid diende te verschaffen dat de gewelddaden op raciale gronden steunden.

Dat de Commissaris-Generaal het daarenboven niet noodzakelijk vond verzoekster te horen, waardoor verzoekster meent dat haar rechten van verdediging geschonden zijn.

Gelet op het feit dat verzoekster terecht vreest om naar hun land van herkomst te moeten terugkeren, blijkt niet dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is.

Overwegende dat bij arrest nr. 46086 d.d. 8.2.94 de Raad van State zich bevoegd geacht heeft om het bestaan en het afdoend karakter van de reden te onderzoeken die een aanvraag tot politiek asiel steunen."

2.2.2. Overwegende vooreerst, dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie door middel van artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd geïmplementeerd in de Belgische rechtsorde; dat een rechtstreekse schending van artikel 1 van de Conventie van Genève niet kan worden ingeroepen zonder tegelijkertijd een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet in te roepen; dat verzoekster bovendien diende te weten dat uit haar relaas voldoende duidelijk diende te kunnen worden afgeleid dat het om een vervolging ging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat het de evidentie zelve is dat de asielmotieven op een duidelijke wijze worden uiteengezet; dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster een derde middel aanvoert dat als volgt luidt:

"Schending van de motiveringsplicht.

Overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 dienen administratieve beslissingen met redenen omkleed te zijn.;

Art. 3 van de Wet op de Uitdrukkelijke Motivering van de Bestuurshandelingen van 29.07.1991 stelt bijkomend dat :

'De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn'.

Volgens een algemeen geldend rechtsbeginsel dienen de administratieve beslissingen steeds de rechtens vereiste feitelijke grondslag te hebben.

In casu laat de niet-afdoende motivering opgenomen in de bestreden beslissing, de Raad van State niet toe de deugdelijkheid en de vereiste grondslag van de motivatie te onderzoeken.

Het Commissariaat-Generaal stelt dat verzoekster in haar opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat zij haar land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingen Conventie of alsnog zulke vrees dient te hebben bij een eventuele terugkeer naar Joegoslavië.

Zo zou verzoekster 'geen elementen hebben aangehaald die aannemelijk zouden kunnen maken dat de mishandeling en de bedreigingen, mishandeling en diefstal gepleegd zouden zijn om politieke, religieuze, etnische of andere redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie, of waaruit de betrokkenheid van de/een (lokale) overheid kan blijken'.

Uit de motivering moet kunnen worden vastgesteld om welke reden verzoekster niet als vluchteling wordt aanvaard en dat hierbij rekening moet worden gehouden met alle elementen. In casu is dit niet gebeurd; het feit dat verzoekster een Roma-zigeunerin is, en omwille van die reden bedreigd, bestolen en mishandeld werd, wordt volledig genegeerd.

De beweerde onvoldoende uitvoerige uiteenzetting van de feiten door verzoekster kan gemakkelijk toegeschreven worden aan de snelheid en inefficiëntie waarmee verzoekster werd verhoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij misschien niet de meest gerichte vragen gesteld werden aan verzoekster, waardoor zij mogelijk onvoldoende heeft benadrukt dat de mishandeling gebeurde omwille van haar origine.

Tevens bestond er geen controle over de kwaliteit en efficiëntie van de vertalingen van de tolk die het verhaal van verzoekster vertaalde;

Er is bovendien niet in de minste mate nagegaan of de Roma-Zigeuners in de betreffende streek gevaar lopen voor vervolgingen, aanrandingen en geweldplegingen;

Dat derhalve het bestuur haar beslissing niet met de haar opgelegde substantiële motiveringsplicht naar behoren heeft omkleed;

Ook dient vastgesteld te worden dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat met alle door verzoekster aangehaalde redenen en gegevens werd rekening gehouden;"

2.3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot verzoeksters vertrek, louter gemeenrechtelijke feiten zijn die werden gepleegd om financiële doeleinden, en aldus niet vallen onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekster in het middel geen enkel concreet element aanbrengt waaruit blijkt dat de Commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de door verzoekster aangebrachte elementen; dat aldus, de stelling dat de ingeroepen feiten niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, niet kennelijk onredelijk is; dat voorts dient opgemerkt te worden dat verzoekster nooit een opmerking heeft gemaakt met betrekking tot de tolk en dat zij de schriftelijke neerslag van haar verklaringen heeft ondertekend; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op een oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.